

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΧΑΣΕ ΤΗ ΝΥΦΗ...

Είχε βάλει τὰ καλλίτερα του ρούχα.

Ὁ Τέλης, αὐτὴ τὴν ἡμέρα, εἶχε βάλει τὰ καλλίτερα του ρούχα. Μὲ τὸ δίκιο του, ἄλλως τε. Θὰ πῆγαινε αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα στοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μπαλωματῆ, τοὺς γονεῖς τῆς γλυκερίας του Καίτης, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψί του... ὡς μνηστήρ.

Ἀπὸ πολὺ καιρὸ ὁ Τέλης ὄνειρευότανε τὴν κατάκτησι τῆς ὡραίας Καίτης. Τὸν ἤθελε ὅμως κι' αὐτὴ ; Σιγά-σιγά, ἡ ἐρασιμότης ποὺ τοῦ ἐδειχνεν ἡ νέα κόρη, ἡ προθυμία της γὰρ τοῦ παραχωρῆ ὅλους τοὺς γύρους τοῦ φρόξ-τρότ ποὺ τῆς ἐξήτουσε, ἡ ἐνθαρρύνσεις ποὺ ἐνόμιζε πὼς διαβάσει μέσα στὰ εὐμενῆ βλέμματα τοῦ ζεύγους Μπαλωματῆ, ὅλα ἐπὶ τέλους αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ πιστέψῃ, πὼς αὐτὸ τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας ποὺ ἐτρῆφε τόσο καιρὸ ἡμποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ.

Φαντασθῆτε τώρα, μὲ τί χαρὰ ἔλαβε τὴν εἰδησι ἀπὸ μιὰ φίλη κοινῆ, πὼς τὸν περιμένανε τὴν ἄλλη μέρα στὴ λεωφόρο Κηφισίας, στὸ σπίτι τοῦ κ. Μπαλωματῆ. Θὰ τὸν ἐδέχοντο φυσικὰ ὡς γαμβρὸν κι' αὐτὸ ἦταν γι' αὐτὸν ἀληθινὴ τιμὴ, γιὰτὶ οἱ γονεῖς τῆς Καίτης, εὐκατάστατοι, μὲ καλὰ εἰσοδήματα καὶ σχετισμένοι μὲ κόσμον πολὺ σίμ, περνούσανε γιὰ βῆρου ἀριστοκράτες, ἂν καὶ ψιθυρίζοντανε πὼς τὸ ἐπίθετό τους ὑπενθύνιζε τὸ πρῶτό τους ἐπάγγελμα.

Ἦτανε λοιπὸν πολὺ φυσικὸ νὰ ντυθῆ ὁ Τέλης κομψότατα, ἀφοῦ Κυτάχτηκε στὸν καθρέφτη μὲ πολλὴ προσοχὴ. Κι' ὁ ἴδιος ἐθαύμασε τὸν ἑαυτοῦ του. Ἦ φορεσιά του ἦταν πραγματικῶς ἀμειψίμων. Ἐν τούτοις, καὶ τὸν ἐπειράζε λίγο. Θὰ ἤθελε νὰ μὴ φαίνεται πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ βγῆκε ἀπὸ τοῦ ράφτη του καὶ τοῦ παπουτοῦ τῆς του.

Κύτταξε τὸν οὐρανὸ ποῦτανε θαυμασιῶς καθαρὸς καὶ μιὰ ἰδέα τοῦ κατέβηκε. Γιὰτὶ νὰ μὴν πᾶν νὰ κἀνῃ ἕναν περιπάτο ἴσα μὲ τὸ Ζάππειο, παραδείγματος χάριν, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ καὶ πρὸ πάντων γιὰ νὰ δώσῃ στὸ κοστοῦμί του καὶ τὰ παπούτσιά του μιὰ ὄμι λίγος... μεταχειρισμένη, γιὰ νὰ μὴ φαῖνῃ στὰ μάτια τῆς μελλούσης νυφῆς τὸν ντυμένον δλοκαίνουργια γιὰ τὸ χατῆρὶ της ;

Ὁ Τέλης περπατοῦσε ἡσυχα, ἡσυχα ὅταν ἐνοιώσε μιὰ σταλαγματὴ βροχῆς νὰ τοῦ πέφτει στὴ μύτη, ἔπειτα τρεῖς. Κύτταξε τὸν οὐρανὸ καὶ εἶδε μεγάλα γκριζὰ νέφη νὰ πλανώντανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. — Διάβολο ! εἶπε, δὲν εἶνε κατάλληλη ἡ ὥρα γὰρ βραχῶ !

Κι' ἀμέσως, γιὰ πεῖστη ἀσφάλεια, σκέφτηκε νὰ φωνάξῃ ἕνα ταξί. Μὰ ποῦ νὰ βρῆ ταξί, ποῦ οὐ καὶ στιγμὴ ἡ βροχὴ ἔπιασε γεφὰ καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμον ; Μόνον κάτω ἀπὸ κανένα ὑπόστεγο θὰ μπορούσε νὰ προφυλαχθῆ, μὰ ποῦ νὸ βρεθῆ καὶ τὸ ὑπόστεγο. Τρύπωσε τότε στὴν ἐξώθυρα ἐνὸς σπιτιοῦ.

— Θὰ περάσω, σκεφτότανε, μπουρὶν εἶνε... Μὰ ἡ βροχὴ δὲν ἔπαυε. Ἐσπερε τώρα μὲ μεγαλειότερα ὀργή. Ἄκουγε μάλιστα κάποιον πλαῖί του νὰ λέη : — Ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ χαλασμένος. Ἦ βροχὴ θὰ βαστάξῃ δυὸ ὥρες ἀκόμα ! >

Ἄνὸ ὥρες ! Ἀπὸ τὸν ἔφερε σὲ ἀπελπισία : Γινότανε ἔξω φρονῶν μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ πῆγαινε στὴν κ. Μπαλωματῆ... στάζοντας ! — Τὶ νὰ κάμω ; σκεφτόταν ὀχιγόντας ἐρευνητικὸ βλέμμα στὸ σπιτί, στὴ πόρτα τοῦ ὁποῖου εἶχε ἀμπαρωθεῖ...

Ἐξαφνα μιὰ μικρὴ πινακίδα, ποῦτανε πάνω στὴν πόρτα ἐτράβηξε τὴν προσοχὴ του : « Ἀθανάσιος Τσαρουχογιάννης, Ἰατρός ». Σ' ἕνα δευτερόλεπτο, μιὰ ἐμπνευσις πολὺ εὐφυῆς — τουλάχιστον εἶται τὴν ἔκρινεν αὐτὸς — γεννήθηκε στὸ μυαλό του.

Μὰ ναί... τίποτε ἀλυόστερο : — Ἐθ' ἀνέβω σ' αὐτοῦ τοῦ γιατροῦ. Τὸ σαλόνι του θὰ εἶνε γεμάτο ἀπὸ πελάτες ποὺ περιμένουν. Κάθονται ἐκεῖ ἡσυχα-ἡσυχα, στὰ ζεστά, διαβάζοντας τίς ἐφημερίδας, καὶ τὰ περιοδικὰ, ἐνῶ ἡ βροχὴ θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτει... καὶ πρὶν νὰ φτάσῃ ἡ σειρά μου νὰ περάσω μέσα, τὸ σμάζω, λέγοντας στὸν ὑπηρέτη : « Δὲ μπορῶ νὰ περιμένα περισσότερο, δὲν ἔχω καιρὸ θὰ ἐπιστρέψω αὐθιγόν. »

Καὶ καταγοητευμένος γιὰ τὸ στρατήγημά του ποῦ θὰ τὸν προ-

φύλαττε ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὸ κρύο καὶ συγχρόνως θὰ εἶσθε καὶ τὸ ὄρατο κοστοῦμι του. Ὁ Τέλης γελῶντας ἀπὸ μέσα του, ἐχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γιατροῦ κ. Τσαρουχογιάννη. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ ἀνοίξε καὶ τὸν ὠδήγησε ἀμέσως σ' ἕνα πολὺ μεγάλο σαλόνι, ὅπου βρισκότανε ἀρκετὸς κόσμος. Ὁ Τέλης κάθησε ἀναπαυτικὰ...

Πέντε ἡ ὥρα. Ὁ καιρὸς ἔγινε πάλι ὄρατος. Τέσσερα πρόσωπα περιμένανε ἀκόμα νὰ περάσουν μέσα στὸ γιατρὸ πρὶν ἀπὸ τὸν Τέλη. Τότε αὐτὸς σηκώνεται καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα λέγοντας στὸν ὑπηρέτη : « Δὲν ἔχω καιρὸ θὰ ξαναγυρῶ αὐθιγόν... » Κι' ἔφυγε.

Τώρα σκέφθηκε, ἄς πᾶμε στοῦ κ. Μπαλωματῆ, δηλαδὴ στὴν εὐτυχία... Καὶ τράβηξε γιὰ τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του... Μόλις μπῆκε στὸν προθάλαμο, ἔδωσε μὲ ὑπερφάνεια τὸ ἐπισκεπτήριό του στὸν ὑπηρέτη.

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία μὲ περιμένουν. — Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἐξήλθαν, κύριε, τοῦτε τσεκουράτα ὁ ὑπηρέτης.

— Πῶς ; — Παραγγέλοντάς μου νὰ πῶ στὸν κύριο, ἔάν εἴσθε ὁ κύριος Τέλης Γαλανόπουλος... — Naί, ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Na σὰς πῶ πὼς λυποῦνται πολὺ ποῦ δὲν μποροῦνε νὰ σὰς δεχτοῦνε... Κι' ἐπίσης πὼς εἶνε περιττὸ νὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ ξαναῤοθετε... γιὰτὶ οὔτε ὁ κύριος οὔτε ἡ κυρία θὰ εἶνε ἐδῶ γιὰ σὰς ! Ὁ Τέλης ἔφριξε !

Γιὰτὶ, μιὰ τέτοια μεταβολὴ στὰς διαθέσεις τοῦ ζεύγους Μπαλωματῆ ἀπέναγίτι του ; Ἐσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ βρῆ τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος, μὰ τοῦ κάκου... Μποροῦσε ποτὲ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη νὰ χάσῃ τὴν ἐκτίμησί τους ; Γιὰτὶ τὸν κατηγοροῦσαν ; Γιὰτὶ, βέβαια, γιὰ κάποιο πρῶγμα θὰ τὸν κατηγοροῦσαν... καὶ μάλιστα κατὶ σοβαρὸ. Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ δὲν θὰ τὸν διώχνανε μ' ἕνα τρόπο τόσο χοντροῦ.

Τέλος ὁ Τέλης ἔκρινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ καταπιῇ αὐτὴ τὴν προσβολή. Ἄν οἱ γονεῖς τῆς Καίτης, ἄλλαξαν γνώμη, ἔστω. Ἐἶχαν τὸ δικαίωμα, νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν, ἀκόμη καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκαμαν νὰ ἐλπίζῃ, τὸ χέρι τῆς κόρης τους. Μὰ ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ κάμουν, ἦταν νὰ φερθοῦν μ' ἕνα τρόπο τόσο ὑβριστικὸ ἀπέναντι σ' ἕνα ἀξιώτιμο νέο, σὰν κι' αὐτόν.

Ἦ' αὐτὸ ὁ Τέλης, μὲ τὸ καπέλλο στραβὰ καὶ τὰ φρύδια σουφρωμένα, πῆγε ἕνα πρῶτὸ νὰ βρῆ τὸν κ. Μπαλωματῆ στὸ γραφεῖό του καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ ἀντίκρια.

— Τόσο τὸ χειρότερο συλλογιζότανε, ἂν πρέπει νὰ κατανηθῶμε στὰ χαοτούκια. Ἀπὸ τὴν πρώτη λέξι, ὅμως, κόπηκε ἡ ὀργή του.

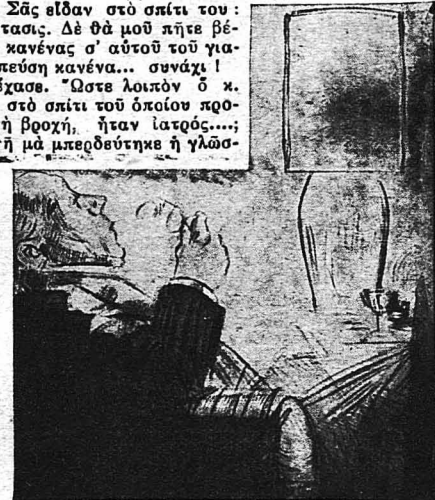
Ὁ κ. Μπαλωματῆς τοῦ εἶπε σταράτα : — Εἶχα, χρέος, κύριε νὰ μὴν πραγματοποιήσω αὐτὸ τὸ γάμο ἐνεκα τῆς ὑγείας σας... ποῦ δὲν εἶνε καθόλου καλὴ... Εἶχατε μάλιστα καθῆκον νὰ μὲ προειδοποιήσετε.

— Ἦ ὑγεία μου ; Μὰ εἶμαι γερός σὰν τὸ ραβάνι ! οὐρλιαξεν ὁ Τέλης. — Ἐλάτε δά ! Δὲν θὰ μὲ κάμπετε νὰ τὸ πιστέψω. Τὴν ἴδια μέρα ποῦ ἐρχόσαστε νὰ ζητήσετε τὸ χέρι τῆς κόρης μου, πῆγατε νὰ συμβουλευθῆτε καὶ τὸν φρενολόγο κ. Τσαρουχογιάννη. Σὰς εἶδαν στὸ σπιτί του : 100 δραχμὰς ἡ ἔξέτασις. Δὲ θὰ μού πῆτε βέβαια πὼς πηγαῖν κανένας σ' αὐτοῦ τοῦ γιατροῦ γιὰ νὰ θεραπεύσῃ κανένα... συνάχι !

Ὁ Τέλης τὰ ἔχασε. Ὅστε λοιπὸν ὁ κ. Τσαρουχογιάννης, στὸ σπιτί τοῦ ὁποῖου προφύλαχτηκε ἀπὸ τὴ βροχὴ, ἦταν ἰατρός...; Θέλησε νὰ ἐξηγηθῆ μὰ μερδούτηκε ἡ γλώσσα του, — κ' ἔφυγε σὰν βρομένη γάτα...

— Φτοῦ νὰ κἀνῃ ἡ ὀργή, μοιροῦριζε στὸ δρόμο. Μαρὲ ποῦ πῆγα νὰ μῶ : Δὲ βρεχόμενον καλύτερα ; Κ' αὐτὸς ὁ κ. Τσαρουχογιάννης ποῦ... δὲν τὸν ἔξερο, δὲν σπούδαζε τίποτε ἄλλο ; Ἦτοῦ κατέβηκε νὰ κάμῃ τὸ φρενολόγο ; ...

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

Εἶχατε καθῆκον νὰ μὲ προειδοποιήσετε...